

Voorwoord

De honderd verhalen over gezondheid en zorg in deze bundel zijn de vrucht van mijn verzamelwoede. Ik verzamel, vertaal en bewerk bestaande miniatuurverhalen en verzin er af en toe zelf een. Ze komen uit verschillende werelden, windrichtingen en culturen.

Verhalen raken mensen en blijven hangen, waar een redevoering grotendeels verdampt.

Het mooie is dat je een verhaal niet hoeft uit te leggen, omdat een verhaal zichzelf uitlegt.

Van deze verhalen is de bron niet te achterhalen. Vaak tref je verhalen met dezelfde strekking in verschillende gedaantes aan. Soms is de grens tussen een verhaal en een mop heel dun. Het kan zelfs gebeuren dat je een diepzinnig, wijsgerig verhaal aantreft, waarvan je de clou ook terugvindt in een moppenrubriek.

Mijn passie voor miniatuurverhalen hangt samen met mijn oorspronkelijke vak, Theologie.

Ik werk overigens als (interim)manager, trainer en coach in de publieke sector. In dat werk maak ik veel en dankbaar gebruik van verhalen.

Met een variant op Charlie Chaplin:

Een verhaal is de kortste weg tussen twee mensen

Willem de Vos

Wandelstok

Vader loopt al een tijd met een stok, maar gaat de laatste tijd steeds krommer lopen. Zo krom dat zijn kinderen hem naar de huisarts sturen. Deze onderzoekt zijn rug en zijn gewrichten en kan niets bijzonders vinden.

‘Als u op de onderzoekstafel ligt, is uw rug helemaal recht, dus ik snap niet waarom u zo krom loopt,’ zegt hij. Hij stuurt vader door naar de orthopeed. Er moet toch een oorzaak zijn voor dat kromlopen. Een van zijn kinderen brengt hem naar de polikliniek en neemt in de wachtkamer plaats. Hij schudt zijn hoofd als hij zijn vader helemaal voorovergebogen, leunend op zijn stok, de spreekkamer in ziet lopen. Hij denkt: ‘Ik kan me niet voorstellen dat daar wat aan te doen is en op ingrijpende operaties zitten we niet meer te wachten.’

Na een minuut of tien gaat de deur weer open en komt vader, keurig rechtop de wachtkamer binnenlopen. Zijn zoon weet niet wat hij ziet en zegt tegen de orthopeed: ‘U hebt een wonder verricht, hoe hebt u dat voor elkaar gekregen?’ ‘Dat was niet zo moeilijk’ reageert de dokter, ‘ik heb hem alleen maar een wandelstok gegeven die tien centimeter langer is.’

Trouw

Het was een drukke morgen op de polikliniek. Rond acht uur kwam een man van rond de tachtig binnen om de hechtingen in zijn duim te laten verwijderen. Hij zei meteen dat hij haast had, want hij had een volgende afspraak om negen uur. Ik vroeg hem te gaan zitten want het kon meer dan een uur duren voor hij aan de beurt was. Maar omdat ik toch niet bezig was met een andere patiënt besloot ik zijn wond direct te bekijken en ik merkte dat deze goed dichtgroeide. Ik overlegde met een van de dokters en pakte het nodige om de hechtingen te verwijderen en de wond te verzachten. Terwijl ik bezig was vroeg ik, gezien zijn haast, of hij een afspraak had met een andere dokter. Hij antwoordde: 'Nee, maar ik moet naar het verpleeghuis om er met mijn vrouw te ontbijten.' 'Wat mankeert uw vrouw?' vroeg ik. 'Ze heeft de ziekte van Alzheimer.' 'Neemt ze het u kwalijk als u te laat komt?' 'Och, ze weet niet eens meer wie ik ben, ze herkent me al vijf jaar niet meer.' 'En u gaat er nog elke morgen naar toe, ook als zij niet weet wie u bent?' Hij glimlachte en terwijl hij mij enkele kloppes op mijn hand gaf zei hij: 'Zij herkent mij niet meer, maar ik weet nog wel wie zij is.'

